Antidogma - Ahol véget ért az amerikai légi szupremácia

2012 szeptember 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Bizonyos, hogy az utóbbi évek eseményeinek egyik dönt? momentuma az amerikaicionista hegemóniával szembeni ellenállás egyre hatékonyabbá válása világszerte. Szíria Ázsia kapuja, és ezzel az oroszok nagyon is tisztában vannak.

Ráadásul nyilvánvalóan tanultak a Líbiában történtekb?l, és semmiképpen sem hajlandók ugyanazokra a fatális engedményekre, amelyek Kadhafi bukásához vezettek.

Ez különösen abban az összefüggésben értékelend?, hogy a szíriai helyzet egyre világosabban figyelmeztet az amerikai hader?k külföldi intervenciós képességeinek korlátaira. Líbiával ellentétben ugyanis Szíria teljesen az ellen?rzése alatt tartja a saját légterét, miután az Aszad-rezsim az utóbbi években a világ egyik leghatékonyabb – ha nem a leghatékonyabb – légvédelmét építette ki orosz segítséggel, több mint 200 ultraszofisztikált légvédelmi üteget állítva hadrendbe. Köztük van az „abszolút kategóriagy?ztes” Páncir SZ1 mobilegység, egy igazi taktikai légtértilalmi rendszer, amely nemcsak repül?gépek, helikopterek, Tomahawk robotrepül?k, Walleye 2 és Maverick leveg?-föld lézerirányítású rakéták megsemmisítésére, hanem a HARM-típusú radarelhárító rakéták semlegesítésére is képes.

Egyáltalán nem meglep? tehát, hogy – izraeli katonai forrásokra hivatkozva – a Yedioth Ahronoth napilap angol nyelv? honlapja már öt éve megírta, hogy „Szíria rendelkezik a világ legfejlettebb légvédelmi rendszerével”, és hogy az izraeli légier? fölényére válaszul a szírek a „légvédelmi technológia non plus ultrájának” (the cutting edge in aircraft interception technology) számító földleveg? rakétákat szereztek be az oroszoktól (ynetnews, 2007. augusztus 13.). És hogy még szebb legyen a leányzó fekvése, a szíriai légvédelmi hálózatot orosz szakért?k szolgálják ki.

Mindezzel persze az amerikaiak is tisztában vannak. Kongresszusi meghallgatásán maga Martin Dempsey amerikai vezérkari f?nök figyelmeztette a törvényhozókat arra, hogy mire képes a szíriai légvédelem, kénytelen-kelletlen azt is elismerve, hogy Szíria megbombázása „keményebb m?velet” (tougher operation) lenne, mint a líbiai lázadók támogatására tavaly kifejtett er?feszítések.

Mindenesetre el?ször fordul el? a hidegháború vége óta, hogy az USA egy olyan elrettent? katonai kapacitással találja magát szembe, amely elbizonytalanítja a saját gy?zelmi esélyeit illet?en.

Rendkívül fontos, hogy ez a megállapítás általánosságban érvényes az amerikai légier?re, amely az USA nemzetközi befolyásának és katonai hatalmának tulajdonképpeni végrehajtó eszköze. Az Egyesült Államok globális stratégiai koncepciói, a különböz? terek és területek fölötti kontroll és hegemónia megszerzésére és biztosítására vonatkozó tervei ugyanis éppen a légi fölényen (air superiority) alapulnak, amely az utóbbi két évtizedben egyenesen légi uralommá (air dominance) vált, ez a 90-es évek elején elhatározott szemantikai változás önmagában is jelezve az amerikai stratégák által a légi hatalomnak tulajdonított fontosságot és a saját erejükkel kapcsolatos önbizalmat – drámai kontrasztot alkotva a jelenleg mutatott „impotenciával”.

A koreai háború óta az USA légi fölénye állandó tényez?je volt katonai er?inek külföldi bevetései során, még akkor is, amikor katonai er?i nem voltak szükségképpen fölényben a földön. Ezt a dogmát mára a kimúlás veszélye fenyegeti, de legalábbis er?sen kétséges a túlélése. Az amerikai hatalom dönt? korlátozása ily módon még nyilvánvalóbbnak t?nik, hiszen magát az amerikai hatalom alapját érinti, azon elképzelések szerint, amelyeket az amerikai stratégák mindig prioritásnak tartottak, amióta csak a repülés nagyfontosságú hadm?veleti fegyverként létezik.

Miel?tt hatásai miatt az érintett szektorban lenne esemény, ez a megállapítás Washingtonban, a Kongresszusban és a Pentagonban lesz az, egyre inkább alapvet? tényez?vé válva az Egyesült Államok katonai potenciáljáról folyó általános vitában, különösen annak fényében, hogy a világ (jelenleg még) vezet? hatalma olyan mély válságba zuhant, amelyr?l nem lehet tudni pontosan, hogy milyen eszközökkel oldható meg, és megoldható-e egyáltalán. Az viszont tudható, hogy a szokásos megoldás (még több pénzt önteni a Pentagon feneketlen hordójába) a jelenlegi költségvetési helyzetben nem csak lehetetlen, de teljesen alkalmatlan is.

A Pentagon hatékonytalansága és kontraproduktív sterilitása mára túllépett minden lehetséges pénzadományon – mégpedig a rendszer klasszikus inverziós mozgásában (túlhatalom-önpusztítás) – olyannyira, hogy még több pénz csak a pazarlás, a korrupció és végeredményben a hatékonytalanság növekedéséhez vezet. Az amerikai hatalom korlátainak Szíria kapcsán megnyilvánuló demonstratív esete tehát a katonai-ipari komplexum által gründolt rendszer általános és végs? válságának egyik m?veleti hatása, a túlhatalom dinamikájának az önpusztítás dinamikájává való átalakulással.

Éppen ezért az amerikai fegyveres er?k számára Szíria már azel?tt háborús stresszhelyzetet jelent, miel?tt ténylegesen és közvetlenül beavatkoztak volna az Aszad-rezsim ellen indított és polgárháborúnak álcázott nemzetközi agresszióba. Ha a határozott orosz és kínai fellépés önmagában esetleg kevés lenne, a szíriai

légvédelem hatékonysága mindenképpen alkalmas arra, hogy elvegye a USraeli szoldateszka kedvét az efféle kalandorságtól.

Annál is inkább, mert történelmi hagyományaikhoz híven és nemzetkarakterisztikájukból következ?en az amerikaiak egyáltalán nem rajonganak az olyan háborúkért, amelyekben az ellenség visszal?. Nem is beszélve azokról, amelyeket a szárazföldön, azonos vagy hasonló technikai szintet képvisel? ellenséggel kell megvívniuk.

Sokkal jobban kedvelik a hadviselés zéró vagy minimális saját veszteséggel járó módját, a légi csapást és különösen annak legalattomosabb változatait (sz?nyegbombázás) és eszközeit (pilótanélküli és lopakodó repül?gépek). Mivel Szíriával szemben mindezek nem váltanák be a hozzájuk f?zött stratégiai reményeket, Samu bácsi ezúttal valószín?leg kénytelen lesz beérni az ijeszt?nek szánt, de egyre kevésbé rettenetes fogvicsorítással.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló